

ת"פ 28327/03 - מדינת ישראל נגד א ב

בית משפט השלום בקריה גת

10 פברואר 2020

ת"פ 19-03-28327 מדינת ישראל נ' ב(עוצר)

בפני כב' השופטת רבקה שורץ

המאשימה

1. מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוז"

נגד

הנאשמים

א ב (עוצר)

ע"י ב"כ עוז"

החלטה

בפני בקשה לביטול כתוב אשום בשל כך שלא קויימה זכות השימוש.

אין מחלוקת שהנאשם עומד לדין בין היתר בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בניגוד לסעיף 287 (ב) לחוק העונשין, המהווה עבירה מסוג פשוט.

ב"כ הנאשם טען כי חובת הידוע על זכות השימוש לא התקיימה וכי בנסיבות המקירה דן נכון לבטל את כתוב האישום על מנת לאפשר שימוש בנפש חופיצה.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם מתגורר בבית הוינו - בירושלים ברוח*, בישוב הר הדר ולא בכתובת אליה נשלחה הודעה הידוע.**

ב"כ הנאשם סבור כי המידע על כתובות עדכנית של הנאשם היה בידי המשטרה ממשמעים שונים (נ/1, נ/2, נ/3), שהיו בחזקתה, וכי טובע סביר יכול היה ללמידה על כך לו ולהורות על משלוח הודעה על זכות השימוש לכתובת בה מתגורר הנאשם בפועל. ב"כ הנאשם סבר כי מדובר בעצמת עניינים.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם מסר לשוטר שעיכב אותו את מענו ברוח***, כפי שהוא מופיע על גבי דוח העיכוב.

כתובת זו בהר אדר נמסרה גם **בבית חולמים אסותא אשדוד** עת הגיע לשם לקבלת טיפול, עובדה זו מופיע על מסמך

עמוד 1

שהמואשימה מתקonta להסתמן עליו כראיה להוכחת הנאשם.

הוסיף ב"כ הנאשם והיפנה **פרוטוקול בתיק המ"י 49963-12-18** שם שוחרר הנאשם בתנאים של מעצר אדם בבית הוריי בירושלים בכתובת שהנאם אכן מתגורר ומסר לשוטר המעקב - קרי *** - (ג/5).

לטענת ב"כ המואשימה, שהפנתה למסמכיו החקירה עליהם חתום הנאשם, על גביהם מופיעה הכתובת הרשומה אליו נשלח מכתב הידוע, השיב ב"כ הנאשם כי הנאשם נחקר והוא/her ביחס לחשד ולא נחקר מהי כתובתו.

ב"כ הנאשם ציין כי הזנת נתונים הנוגעים לזהות החשוד כתובתו באופן אוטומטי, בנסיבות מסמכיו החקירה, בהסתמן על המידע במערכת המחשב המשטרתי, אינה ראה לכך שהנאם מסר פרטים אלו בחקירה ואין מוצבעה בהכרח, שהנאם נחקר לגבי כתובתו.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא נחקר באשר לכתובות מגוריו בעוד שהמתלוננת נחקרה במפורש לעניין כתובתו העדכנית, ומסרה כי אינה יודעת מהו מענו, על כן גורס ב"כ הנאשם כי החוקר היה צריך לחקור גם בעניין זה.

לאור כל האמור טוען כי הנאשם לא קיבל את הודעה ולא יכול היה למשתמש בזכות המהותית לבקש שימוש טרם הגשת כתב אישום ועל כן בא כח הנאשם עתר לבטול כתב הנאשם.

ב"כ הנאשם היפנה להחלטה בתיק ת"פ 34412-03-17.

ב"כ המואשימה התנגדה נחרצות לביטול כתב האישום.

ב"כ המואשימה גורסת כי המואשימה מילאה את חובת הידוע, כאשר שלחה את הודעה לכתובת הנאשם המופיעה במשרד הפנים (ת/6).

ב"כ המואשימה טוענה כי הנאשם לא ידכן כתובתו לא במשרד הפנים ולא במשטרת, ولكن אין הוא לא יכול לבוא בטענות כלפי המואשימה.

ב"כ המואשימה טוענה כי הנאשם לא ידכן את המשטרת על כתובות מגוריו, במספר הזדמנויות במהלך החקירה, אף שחתם על מסמכיו החקירה הנושאים את כתובת הרשומה במשרד הפנים

(ת/1, ת/2, ת/3, ת/4 ות/5).

עוד טוענה ב"כ המואשימה כי הטענה לא מועלית בהזדמנות הראשונה.

לטענת ב"כ הנאשם, לפיה כתב האישום הודפס לפני 30 הימים, העומדים לזכות הנאשם לבקש שימוש וכי יש בכך ללמד שכבר זו המואשימה לא הייתה מוכנה לשימוש "בנפש חופצה", השיבה ב"כ המואשימה, כי המועד הרלוונטי לנאם הוא מועד הגשת כתב הנאשם (12.3.19), שהיא בחולף 30 הימים ולא מועד הדפסת טוית כתב האישום

השימוש הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחשוד בעבירה מסווג פשוט לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחילה, אם יש מקום להעמידו לדין.

יש **לקיים את השימוש מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי** כך נקבע בבג"ץ 1400/06 התנועה למען איקות השלטון בישראל נ' מלא מקום ראש הממשלה, פסקה 15 [פורסם בנוב] (6.3.2006); ראו גם דינה ברק-ארן "זכות הטעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות" ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועוד שחם ערכיהם, 2013)).

המסגרת הנורמטיבית - סעיף 60 א' לחס"פ הקובלע כدلיקמן:

- (א) רשות התביעה שאליה הועבר **חומר חקירה** הנוגע **לעבירה פשוטה** לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הודעה לה, אלא אם כן החלט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעה, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך.
- (ב) ...
- (ג) ...
- (ד) **חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת הודעה,** **לפנות בכתב לרשות התביעה** כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשת מנומקט, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעה או מי מהם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור.
- (ה) **ההחלטה פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעה,** לפי העניין, מטעמים שיירשמו, כי הנسبות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

אחת התכליות הנוגעת לקבעת הזכות היא "ליצור הסדר אחיד בנוגע למתן זכות טיעון לחשודים בפלילים **טרם הגשת כתב אישום** מטור שאיופה לאזן בין הצורך לשמר על עקרון השוויון בפני החוק לבין האינטרס הציבורי בהגנה על יעילות העבודה של רשות התביעה (בג"ץ 3495/06 הרב הראשי לישראל נ. הייעץ המשפטי לממשלה (30.7.07)).

מהנחיות פרקליט המדינה - הנחיה 14.21- הליכי ידוע ו שימוש בהליכים פליליים, ניתן ללמידה כיצד נכון לפעול בתחום ידוע ו שימוש.

בפתח הנחיות לפני החלק הכללי ציון, כי אלו נועדו להთווות את מדיניות הפרקליטות בלבד מתוך הכרה, כי חלק מהאמור בהנחה אינה מותאמת לאופן עבודות התביעה המשפטית,

עם זאת מהפסיקה עולה כי כדי להגשים את תכלית השימוש על רשות המדינה ובכלל זה המשטרה, להקפיד על קיום השימוש והנחיות פרקליט המדינה בעניין מהוות מתחוה לעובודה נכונה וראואה. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף במקרים לב Ci אחת העבירות המិוחסות לנאים הינה עבירה פשוטה לשקל בעניינה את הגשת כתב האישום מסורה לפרקיות, אלא אם מצא פרקליט המחזז להעביר את התקיק המסתוי לטיפול תובע משטרתי (סעיף 60(ד) לחסד"פ) (יצוין Ci ב"כ הנאים זנוח את הטענה בדבר היעדר סמכות).

מן הכלל אל הפרט

עתויי העלתת הטענה

הטענה הועלתה בדיון הראשון המתקיים בפני המותב שדן בתיק, במסגרת דין לפי סעיף 144 לחסד"פ.
קודם לכך התקיימו דיונים בפני מותב אחר במסגרת גישור .
בית המשפט אינו חשוף לתוכן הגישור, ברם על פי סדרי העבודה, מגרש אינו שומע טענות מקדמות.
לדברי ב"כ הנאים הוא הודיע במהלך הגישור Ci בכוונתו להעלות טענה מקדמית וממשימה לא חלקה שכיר היה.

הנסיבות והנסיבות הרלוונטיים להכרעה

הנאשם נחקר בגין שתי הפרות לכ准确性 של הוראה חוקית האחת.
מועד העבירות המិוחסים הם 21.1.218 - 25.12.18 בלילה (sha'at tufel באסותא).

הנאשם נדרש לחקירה בעקבות תלונה של אשטו מיום 18.12.21 .
הנאשם התיציב בתחנת משטרת הרצל (במבשת ציון) ביום 18.12.22.
הנאשם עוכב ונחקר בלילה של 18.12.23 (להלן : "החקירה הראשונית").

הכתובת הרשמה על דוח העיכוב הינה *** .

בטופס הודיע על זכויות חדש מיום 18.12.23 (ת/1) ובהודעת חדש מיום 18.12.23 (ת/2), מופיעה בכתב רשות כתובת
הנאשם הרשמה במשרד הפנים , ***
נראה Ci הכתובת שבכתבת ההודעה ובטופס ידוע הזכויות הוקלדה על פי המופיע ברשומות.

הנאשם לא נחקר על כתובת מגוריו ע"י החקיר על אף שבdoch העיכוב מופיעה כתובת הוריו כמענו.

בבוקר יומם **23.12.18** (בעקבות החקירה הראשונה) הוגשה בקשה למעצר והתקיים דיון בפני שופט מעצרים בתיק . 49963-12-18

בכתב ההתחייבות העצמית עליו חתום הנאשם **ביום 23.12.18** במסגרת שיחרור בתנאים, שנקבעו בתיק המעצר הימים, מוקלדת כתובת הנאשם ברוח**, שהוא הכתובת המופיעה ברשומות (ת/4), **דא עקא**, בית המשפט הורה על הארכת המעצר עד לשעה 17:00 בלבד (כדי לאפשר בINU פעולה חוקירה בנות ישוב), כאשר לאחר מכן הנאשם שוחרר בתנאי **מעצר אדם, בפיקוח אחד מהוריו המתגוררים ברוח**** וזאת עד ליום **24.12.18**.

ביום 26.12.18 אושפז הנאשם באסוטא אשדוד לצורך השגחה ושוחרר **ביום 28.12.18**. (ממכتب השחרור עלולה כי יום קודם לאשפוז היה הנאשם מעורב בקטטה והובלה לחדר טראומה בעקבות דקירה בגבו).

ביום 28.12.18 נחקר הנאשם פעם נוספת בחשד להפרת צו.

ביום 28.12.18 חתום הנאשם על כתוב שחרור בערובה (ת/3), כאשר כתובת הנאשם המופיעה בסעיף 1 היא-*****, ואולם בהמשך- אחד מתנאי השחרור הוא **מעצר בית מלא למשך 5 ימים, ברוח*****.

כערב חתום אביו של הנאשם (סעיף 4 לכתב הערובה) **שכתבתו*****.

3.10.18 בין הנאשם למחלוננת (אשתו) קיים הליך בבית משפט לענייני משפחה, כאשר על גבי החלטה מיום **28.12.18** כתובת הנאשם (**הנתבע**) להמצאת כתבי בית דין **מופיע** : " ***".

גם **בלשכת הסיווע המשפטי** האחראי על הקשר בין הנאשם לאשתו בנושא הילדים והסדרי הראייה מופיעה הכתובת-**** (ג/3)**.

מכتب המידע על זכות השימוש נשלח ביום **13.1.19** באמצעות דואר רשום לכתובת הרשומה במשרד הפנים **ברוח***** (להלן: "**הודעת המידע**").

המשמעות לא הציגה בפני בית המשפט מה עלה בגורל המשלו.

מבירור שערך בית המשפט באמצעות מעקב משלוחי דואר רשום באתר דואר ישראל עולה, כי מכتب המידע הגיע ליחידת הדואר ברמללה לצורך מסירה לנמען רק ביום **13.2.19**.

ביום **27.2.19** מתועד כי אישור המסירה חוזר בציון "לא נדרש".

בנסיבות הענין ביום 13.3.19 המכתב הוחזר ליחידה השולחת.

הכרעה

סעיף 60 לחס"פ קובע כי הودעתה היידוע על זכות השימוש תשלח לכתובה היידועה למאשמה.

בפני המאשמה היי שתי כתובות.

ニיכר כי לנאים מען נוסף לזה המופיע ברשומות ولو בתקופה הקצרה, בה נקלע לסכום עם אשתו ובגינו הגיע לפתחו של בית המשפט גם בהליך אזרחי וגם בהליך המעיצרים.

למרות שהמען הנוסף מופיע במסמכים השונים המצויים בתיק התביעה, לא נעשתה בדיקה כלשהי - מהי הכתובת להמצאת כתבי בית דין לנאים.

ב"כ המאשמה טענה בלהט ומרץ רב כי הנאים חתום על מסמכי החקירה בהם מופיעה כתובתו שברשומות, ואולם בחקירותו נחקר הנאים ביחס לחשד נגדו אך לא נחקר באופן ישיר על כתובתו.

יתר על כן, מפרטוקול תיק המעיצרים עולה חשש שהנאים אינם קורא עברית ולא ברור מה בדיקת הוקרא לו טרם חתום על הודעתו.

נראה כי במסמכים בהם מופיעה כתובת הנאים בהתאם לזה המופיעה ברשומות זו הועתקה אוטומטית מהנתונים במfinger, ואילו במקומות בהם נשאל הנאים לכתובתו כמו במסגרת העיכוב, או באסותא - מענו רשם ככתובת בית הוריון.

גם המתלוונת יודעת על כתובת ההורים, הראייה כי במסגרת תיק המשפחה במסגרת בקשה שהוגשה - רשם שככתובת הנתבע הוא הנאים - מען ההורים ככתובת למסירת כתבי בית דין.

צודקת המאשמה כי על האזורה לעדכן כתובתו במשרד הפנים, ואולם יש ליתן את הדעת לסמיכות הזמן בין מועד האירועים בגין מושם הנאים, מועד החקירה, מועד הדיון בבית המשפט בעקבותיו שוחרר בתנאים של מעצר אדם לבית הוריון בהר אדר ותנאי מעצר הבית, שנקבעו ע"י קצין המשטרה ביום 18.12.28.

לא ברור כיצד נעלם מהמאשמה תנאי השחרור, שנקבעו הן ע"י קצין המשטרה והן ע"י בית המשפט. בשני המקקרים כתובת ההורים היא הרלוונטית.

לא ברור מדוע בנסיבות הקונקרטיות של תיק זה ומסמכים שהיו מונחים בפני המאשמה, לא נערכ בירור כלשהו לעניין

כתבתו הרלוונטית למשלו הودעה על זכות השימוש.

המואשימה טענה באופן נחרץ כי היא עשתה את המוטל עליה וכי הנאשם לא יכול להעלות טענה, שלא קיבל את הודעתה היידוע.

גם אם נפל מחדל כלשהו בהתנהלות הנאשם לעניין עדכון כתובות, אף שנושא זה אינו ברור עד תום נוכח המסמכים שעינתי בהם ולוחות הזמן, אין בכך לבטל את זכותו למשוך את זכות השימוש המוקנית לו בחוק.

מדובר בזכות מהותית.

התעקשותה של ב"כ המואשימה לאורך כל הדיון כי די במשלו הודהה, מבליל ליתן הודעת לתוכצת המשלו ולנסיבות הקונקרטיות לרבות סמיכות הזמן שתווארה לעיל, מעלה חשש כי ב"כ המואשימה מסקלה ראש ביחס למatters הזכות וראה בחובת הידע אקט טכני, שמתמלא עם המשלו בין אם הנאשם זכה לקבל את הודעתה היידוע ובין אם לאו.

לסיכום

麥כלול הנסיבות במקרה דין מלמד כי זכות השימוש הופרה.

ההודהה על זכות השימוש לא נשלחה למען בו מתגורר הנאשם.

בנסיבות הקונקרטיות שתוארו לעיל יש קשר בין ההליך בבית משפט לענייני משפחה לבין הנסיבות בגין מיחוסות לניטם העבריות.

הכתובה בה מתגורר הנאשם שימושה כתובות למשלו כתבי דין כפי שעולה בין היתר מהחלטת בית משפט לענייני משפחה וככפי שעולה ממשמכים נוספים שפורט לעיל.

המסמכים עם המعن הנוסף היו מונחים בפני הtribuna בבירור והוא לא נתנה הודעת אליו כלל.

הניטם לא קיבל הודהה על זכות השימוש ומכאן גם לא הייתה לו אפשרות לבקש שימוש טרם הגשת כתב האשם.

תוכצת הפרת זכות השימוש

סעיף 60 א' לחסד"פ אינו קובע שהפרת חובת הידע או פגיעה בזכות השימוש יביאו לביטול האישום.

החלטה התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מנהלית.

אם נפל פגם בהחלטת רשות מינהלית יש להבחן בין פגם בהליך לבין תוכצת הפגם.

ההכרעה מتبוססת בהתאם לדוקטרינת הבטלות היחסית.

יש לבחון את נסיבות המקרה, חומרת הפגיעה, דרך התקיפה והנזק שעלול להיגרם לאינטראס הציבורי תוך איזון בין לבין הצדק הכספי דוקטרינה זו ישימה גם **בהתנאים פליליים והחלטה נעשית על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה**, שכן גם משפטו עצמו עשוי להיות במקרים שונים ל汰צאות שונות [עיין: רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל (10.8.00), ע"פ 13/1053 הייל נ' מדינת ישראל (23.6.13)].

כאשר זכות השימוש הופרה יש לבחון האם הצורך לשימוש מאוחר מוצדק לבטל את כתוב האישום, או שמא ניתן לקיים שימוש הוגן ועוני מבלתי לבטל האישום, תוך עיכוב מתן תשובה הנאשם לאישום עד לשימוש השימוש.

לכאורה ניתן "לרפא" את הפגם של אי קיומ חובת השימוש בעריכת שימוש בדיעבד, מתוך תקווה שהמואישה תשמע את הנאשם בנפש חפזה, אולי לא הוגש עדין כתוב אישום, ואם המואישה תשוכנע כי יש ממש בטענות לבטל את כתוב האישום.

ואולם, שימוש בדיעבד אינו פתרון רצוי.

קיים חשש שהמואישה "תינעל" על עמדותיה כפי שהוצגו בכתב האישום, וטענותו של הנאשם לא תיבנה באותה פתיחות, שבו נבחנות אם השימוש היה מתבצע טרם הוגש כתב אישום וטרם התגבשה עמדת המואישה.

"בבא בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה עליו לבחון את התנהגות הצדדים, הפגיעה שתיגרם להם או לאינטראס הציבורי ועלוי לשאול האם ניתן לתקן ולרפא את הפגם שנפל, האם יגרם לנאשם עיות דין ותיפגע הגנתו מול הפגיעה שתיגרם למואישה ולאינטראס הציבורי..." [עיין: תפ"ח (ת"א) 1138/05 מדינת ישראל נ' ארד (8.2.07) (להלן: "פס"ד ארד")].

בפס"ד ארד הנ"ל בוטל כתב האישום לצורך עריכת השימוש ונקבע כי "... השימוש עשוי לתרום להארת היבטים ועוניים שונים, לתת מענה לחשודה הסובייקטיבית של הנחקר שנייה לו יומו ולהוות חיזוק לאמון הציבור במערכת אכיפת החוק".

במקרה אחר בע"פ (י-מ) 30541/06 מדינת ישראל נ' כהן (25.2.05) (להלן: "פס"ד כהן"), הגיע בית המשפט למסקנה אחרת, לפיה איזונם של כל השיקולים הרלבנטיים מביא למסקנה, כי ניתן לרפא את הפגם של הפרת חובת הידוע בעריכת שימוש מאוחר מבלתי שהוא צורך בביטול האישום.

בת"פ (ת"א) 40279/08 לדר נ' פרקליטות מחוז ת"א - מיסוי וכלכלה (17.5.09) סקר בית המשפט מקרים בהם בגין אי שימוש בוטל כתב אישום לרבות מקרים בהם נערך שימוש בדיעבד וכך נקבע:

"**9. שאלת הסעד הראו מקום בו לא נערכ לנאשם שימוש בטרם הגשת כתב אישום נגדו**, נדונה בערכאות השונות. **בחלק מהמקרים** - עליהם ביקש ב"כ המבקש להסתמן - נקבע כי תרופתו של הנאשם היא בביטול כתב האישום על מנת שהליך השימוש בעוניינו לא יערוך בעוד כתב אישום תלוי והוא מגדו (כך, תפ"ח (מחוזי ת"א) 1138/05

מדינת ישראל נ' ארדר, תפ"ח (מחוזי ת"א) 5/1199 (8.2.07), מדינת ישראל נ' פולנסקי (3.1.07), ע"פ (מחוזי נצ') 1197/06 מדינת ישראל נ' אלימלך (24.10.06), תפ"פ (מחוזי י-מ) 5286/05 מדינת ישראל נ' אליהו (18.9.07), תפ"פ (שלום ת"א) 6952/06 מדינת ישראל נ' דahan (17.5.07). במרקורים אחרים סברו בתיהם המשפט כי אין מקום לבטל את הכתוב האישום וכי הסעיף הראי הינו קיום הליך שימוש כשבה האישום עומד על מקומו (ת"פ (מחוזי ת"א) 40131/07 מדינת ישראל נ' בן רובי, תפ"פ (מחוזי י-מ) 3019/07 מדינת ישראל נ' עגלוני(7) 15.7.07) (ת"א) 1057/06 מדינת ישראל נ' איזולאי (23.11.06), ע"פ (מחוזי י-מ) 30541/06 מדינת ישראל נ' כהן שימוש מאוחר לאחר שכתב האישום הוגש כבר, יהיה תמיד סעיף מאוחר ונגוע באין נוחות בשל פגעה במראית העין ובחשש שהוא בשלב מתקדם זה, לא ישמע המבוקש בהליך רוח של פתיחות מצד הרשות.

הצורך להעמיד את רשותות התביעה על חשיבות מתן זכות שימוש בזמן שאלן כשלו פעמים לא מעטות באין עמידה בחובות קיום השימוש".

[ראה גם החלטה בת"פ 17-03-34412 מדינת ישראל נגד מלול אמר (5.12.17)].

במקרה שלפני ונוכח כל האמור לעיל, לרבות עדמתה הנחרצת של ב"כ המשימה בדין, ממנה אפשר להסיק בטעות שזכות השימוש אינה מהותית, נראה כי יש צורך להעמיד את התביעה על חשיבות מתן זכות השימוש בעת בה כולה באין עמידה בחובות קיום השימוש .

יש הבדל בסיטוטים של נחקר וחשוד לעומת סיטוטים של נאשם.

במקרה דן נכון לקיים את השימוש מראש כדי שיגשים את תכליתו באופן מיטבי.

השימוש יכול לחזק את אימון הציבור במערכת האכיפה.

השימוש יכול שיתן מענה לתחשויות הסובייקטיביות של הנאשם .

השימוש יכול שיאיר את עני התביעה לגבי נסיבות והיבטים הנוגעים לנסיבות בגין נכון בנסיבות המצויים בכתב האשם.

על כן, מורה על ביטול כתב האישום על מנת לאפשר לנאשם למש את זכות השימוש כך שהמשימה תוכל לשמשו את טיעונים בנפש חפזה בטרם תכريع אם להגשים את כתב האישום אם לאו.

זכות ערעור כחוק.

המציאות תשלח העתק ההחלטה לצדים.

**ניתנה היום, ט"ו שבט תש"פ, 10 פברואר 2020, בהעדר
הצדדים.**